

Mál nr. 269/2015
M og
vátryggingafélagið V v. ábyrgðarliðar landbúnaðartryggingar R.

Starfsmaður á sveitabæ varð fyrir líkamáverkum þegar naut réðist á hann 26.6.2010.

Gögn.

1. Málskot móttakið 6.7.2015 ásamt fylgiskjölum 1-4
2. Bréf V dags. 17.7.2015.

Málsatvik.

M var vinnukona á sveitabæ. M segist ekki hafa verið vön bústörfum og hafi slysið orðið með þeim hætti að naut hafi ráðist á M eftir að bóndinn á bænum R bað M um að opna hlið á girðingu þar sem nautið var á beit. M segir að R hafi fengið fréttir af því að sauðfé hefði komið til baka af heiðinni og hafi ætlunin verið að keyra inn á túnið og finna féð og reka það aftur upp á heiðina og þess vegna hafi R beðið M um að opna umrætt hlið. M segist hafa opnað hliðið og beðið eftir R þegar nautið réðst á hana þannig að hún missti meðvitund. R segir að hann M og sonur hennar hafi verið í bíltúr og komið að nautgripagirðingu og hafi hann þá þurft að pissa en geti það ekki nema með tilfæringum þar sem hann sé bundinn í hjólastól og þá hafi M og sonur hennar farið út úr bifreiðinni og síðan hefði sonur M komið hlaupandi og bent á mömmu sína og hann þá brugðist við og ekið inn í girðinguna og reynt að stugga nautinu burtu. M krefst bóta úr ábyrgðarlið landbúnaðartryggingar R hjá M og segist ekki hafa fengið leiðbeiningar eða fræðslu um hvernig hefði átt að framkvæma starfið í umrætt sinn. Þá hafi R ekki gætt fyllsta öryggis þegar M opnaði hliðið. Af hálfu M er vísað til laga nr. 46/1980 um aðbúnað, hollustuhætti og öryggi á vinnustöðum. M segir að hún og R og hún hafi verið að koma frá því að snúa heyi en ekki verið í bíltúr eins og R haldi fram og hún hafi ekki opnað umrætt hlið af eigin frumkvæði. Þá segir M að hún hafi talið að einungis kindur væru innan girðingarinnar.

V hafnar bótaskyldu og segir að sönnunarbyrði um saknæma og ólögmæta háttsemi vátryggingartaka hvíli á M og henni hafi ekki tekist að sýna fram á að skilyrði skaðabótaábyrgðar séu uppfylltar. Þá hafi M ekki lagt fram nein gögn sem sýni fram á að um ráðningarsamband hennar og bóndans hafi verið að ræða og ákveðnar skyldur hafi hvílt á honum sem vinnuveitanda hennar. Þá segir V að ekki liggi fyrir sönnun þess að R hafi beðið um að M opnaði umrætt hlið. V segir að tjón M verði því ekki rakið til saknæmrar eða ólögmætrar háttsemi R eða annarra atvika sem hann beri skaðabótaábyrgð á.

Álit.

Vátryggingartakinn R ber ekki brigður á að M hafi verið að störfum fyrir hann enda vandséð hvaða erindi M átti á þessar slóðir til þessara verka hafi svo ekki verið. M fullyrðir að hún og R hafi verið að bústörfum umræddan dag og mótmælir R því ekki. Af gögnum málsins virtum verður því ekki annað séð en að M hafi verið starfsmaður bóndans og honum borið að veita M leiðbeiningar í samræmi við ákvæði laga nr. 46/1980. Ekkert liggur fyrir um að R hafi veitt M fullnægjandi leiðbeiningar um framkvæmd bústarfa eða hún hafi verið upplýst um að henni gæti verið hætta búin vegna þess að hún opnaði hliðið á girðingunni sem um ræðir. Ekki verður séð hvaða erindi bóndinn átti að hliðinu í umrætt sinn ef það var ekki til að sinna einhverjum verkefnum innan girðingarinnar svo sem M heldur fram. Gögn málsins eru takmörkuð, en af gögnum málsins virtum verður ekki annað séð, en að R hafi ekki gætt nægjanlega að öryggi M eða veitt henni fullnægjandi leiðbeiningar við framkvæmd starfa sinna. Ekki verður séð að M hafi sýnt

af sér stórkostlegt gáleysi í skilningi 23. gr.a. í skaðabótalögum nr. 50/1993. M á því rétt á bótum úr ábyrgðarlið landbúnaðartryggingar bóndans hjá V.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr ábyrgðarlið landbúnaðartryggingar váttryggingartakans R hjá M.

Reykjavík 18.8. 2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.